

Kaliczka Bence

Ébredés

Döbenten, ijedten eszméltem arra,
hogy az emberiség talán már az utolsókat rúgja.
Eljátszottuk már az összes esélyünk,
hőböröghetünk, hiába, nincsen mentségünk.

Itt az élő példa- a tápláléklánc csúcsa- egy fajra,
ami napról napra saját sírját ássa.
Nagy sír lesz, kényelmes, hatalmas TV- vel.
Egy értéktelen kép lent a feledés gödrében.

Ha elég mély lesz, akkor majd mindnyájan beugrunk,
pár percig élvezzük, aztán belefúlunk.
A fulladás édes lesz, nem veszed majd észre.
Az utolsó percben meg kiírják, hogy vége.

Vége az életnek, talán nem is éltél.
Minek is beszélek, úgysem figyeltél.
Temesd be a gödröt, amíg nem késő,
vessed be fűvel s, ha ráesik az eső.

Ha ráesik, kinő, lesz ott egy zöld mező.
Csak kicsit kellett tenned, s máris szebb lesz a jövő.
De emlékezz arra, hogy mindig alva jártál,
a közönybe pedig majdnem behaltál.

Majdnem behaltál, aztán rájöttél, hogy élnél.
Törött szárnyú madár voltál, de végül repültél.
Ha később majd eszedbe jut repülésed napja,
örülsz majd, hogy nem maradtál tágas sírod rabja.

Nem maradtál rabja, időben felkeltél.
Onnantól fogva vidáman énekeltél.
Most keltsél fel másokat, repüljetek együtt,
mert alszik még a világ, fel kell, hogy ébresszük.